

S. K.
STIVENS
*Z*anesena

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

S. C. Stephens
THOUGHTLESS

Copyright © 2009 S. C. Stephens

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Hvala svima koji su me podržavali
u objavljivanju ove priče.
Nè bih to uspela bez vas!*

Prvo poglavlje
SUSRET

Bila je to najduža vožnja u mom životu. To zapravo nije značilo mnogo, pošto nikad nisam putovala dalje od sto kilometara od svog rodnog grada. Ipak, po svim merilima, ova vožnja je bila beskrajno duga. Prema satelitskoj navigaciji, trajala je približno trideset sedam sati i jedanaest minuta. Pretpostavljam da to, naravno, važi u slučaju da ste nadljudsko biće i da ne morate povremeno da se zaustavljate.

Moj dečko i ja vozili smo se iz Atensa u Ohaju, gde sam rođena i odrasla sa svim ostalim članovima moje porodice. Mada se u mojoj četvoročlanoj porodici o tome nikad nije mnogo razgovaralo, oduvek se podrazumevalo da ćemo i sestra i ja studirati i diplomirati na Univerzitetu Ohaja. Zato je nekoliko meseci ranije, dok sam bila student druge godine, moja odluka da se na jesen odselim i prebacim na drugi fakultet izazvala pravu porodičnu tragediju. Ono što je moje ukućane još više zapanjilo, ako je to uopšte bilo moguće, bilo je to što sam rešila da se prebacim gotovo četiri hiljade kilometara dalje, u Vašington – ili tačnije, na Vašingtonski univerzitet u Sijetlu. Ipak, uspela sam da dobijem lepu stipendiju, što mi je svakako

pomoglo da ubedim roditelje. Pomoglo, ali ne previše. Porođični skupovi su od tada postali... živopisni.

Razlog mog odlaska sedeo je pored mene i vozio svoju staru hondu. Pogledala sam ga i nasmešila se. Deni Haris. Bio je prelep. Znam da to nije naročito muževan način da opišete momka, ali bio je to pridev koji sam mu u mislima najčešće pripisivala i izvanredno mu je pristajao. Rođen je u jednom malom mestu u Kvinslendu u Australiji i zbog života provedenog na vodi u tom egzotičnom okruženju bio je preplanuo i mišićav, ali ne i stamen. Bio je prirodno skladno i atletski građen. Nije bio preterano visok, ali je ipak bio viši od mene, čak i kad sam bila na visokim potpeticama, a to mi je bilo dovoljno. Kosa mu je bila tamno, tamno smeđa, i obično ju je oblikovao u guste ali uredne pramenove. Uživala sam da mu sređujem frizuru, a on mi je rado dopuštao da to radim, neprestano uzdišući i jadikujući kako će se jednog dana do glave ošišati. Međutim, voleo je svoju kosu.

Deni je upravo uperio blistavi pogled toplih, tamnosmeđih očiju u mene. „Hej, mala, nismo više daleko, možda još koji sat.“ Naglasak s kojim je izgovarao svaku reč neobjašnjivo me je opijao. Koliko god to bilo neobično, uvek je u meni izazivao neku tihu radost.

Na moju sreću, Deni je imao tetku kojoj je pre tri godine ponuđen posao na Univerzitetu Ohaja i koja se još tada preselila. Dobrica kakav je bio, Deni je odlučio da pođe s njom i da joj pomogne da se snađe. Pošto mu se boravak u Americi za vreme jedne godine srednje škole veoma dopao, nije mu trebalo mnogo da odluči da se prebaci na Univerzitet Ohaja, zbog čega je u očima mojih roditelja, bar do onog dana kad me je poveo sa sobom, bio idealan kandidat za moju ljubav. Uzdahnula sam, nadajući se da će oni brzo preboleti moje preseljenje.

Pomislivši da uzdišem zbog njegovih reči, Deni dodade: „Znam da si umorna, Kiro. Svratićemo do *Pitovog bara* samo na koji minut a onda idemo kući da se onesvestimo.“

Klimnula sam glavom i sklopila oči.

Pitov bar je očigledno bio naziv popularnog kafea u kojem je nastupao bend čiji je član bio i naš novi cimer, lokalna rok zvezda Kelan Kajl. Mada je trebalo da se nastanimo u njegovoj kući, nisam mnogo znala o njemu. Znala sam samo da je, za svojih godinu dana školovanja u inostranstvu, Deni stanovao s Kelanom i njegovim roditeljima i da je Kelan član nekog benda. Da, znala sam čitava dva podatka o našem novom, zagonetnom cimeru.

Otvorila sam oči i zagledala kroz prozor kako mimo mene, stapajući se od brzine, promiču guste, zelene krošnje drveća. Lampe uz auto-put obasjavale su ih neobičnim, narandžastim sjajem. Konačno smo prešli i preko poslednjeg planinskog prevoja; na trenutak sam se zabrinula da Denijev stari auto to neće izdržati. Trenutno smo krivudali pored guste šume, kamenitih vodopada i ogromnih jezera što su blistala na mesečini. Čak i u mraku videlo se da je krajolik predivan. Već sam videla kako se u ovom živopisnom kraju preda mnoom otvara novi život.

Za napuštanje svog udobnog života u Atensu pripremala sam se još od pre nekoliko meseci, nešto pre nego što je Deni diplomirao na Univerzitetu Ohaja. Bio je veoma inteligentan, i nisam bila jedina koja je tako mislila. Profesori su ga najčešće nazivali 'darovitim'. Napisali su mu brojne preporuke, te je Deni počeo na sve strane da traži posao.

Nisam mogla da podnesem da budem razdvojena od njega, pa makar i na samo dve godine, dok ne završim školu, te sam se prijavila na univerzitete i koledže u svim mestima u kojima je Deni konkurisao za posao ili pripravnički staž. Moja sestra Ana je to smatrala čudnim. Ona nije bila tip devojke koja bi svog momka pratila u stopu po celoj zemlji, pa čak ni tako privlačnog momka kao što je Deni. Ali ja nisam mogla da se obuzdam. Nisam mogla da živim bez njegovog blesavog osmeha.

Naravno, budući tako bistar, uspeo je da u Sijetlu dobije pripravnički posao o kakvom je sanjao. Trebalo je da počne

da radi za firmu koja je, po Denijevim rečima, bila jedna od vodećih reklamnih agencija u svetu, i u kojoj će biti zadužen za reklamiranje izvesnog svetski poznatog lanca „brze hrane“ sa osobenim zlatnim lukovima. Pričao je to svakome ko je bio spreman da ga sluša, i to s neobičnim strahopoštovanjem, kao da su oni izmislili vazduh ili nešto tome slično. Očigledno su retko zapošljavali pripravnike, i ne samo što su primali mali broj pripravnika godišnje već im često nisu dopuštali da uopšte rade na njihovim projektima. Deni je trebalo odmah da postane član tima, a ne samo običan potračko. Bio je gotovo opijen uzbuđenjem što putuje u Sijetl.

Ja sam pak bila izbezumljena od panike. Gutala sam po pola bočice pilula za smirenje stomaka dnevno, sve dok konačno nisam dobila vest da sam primljena na Vašingtonski univerzitet. Savršeno! A onda sam nekako uspela da dobijem i stipendiju koja mi je pokrila gotovo sve troškove školovanja. Nisam tako nadarena kao Deni, ali ipak nisam ni glupača. Još savršnije! Činjenica da je Deni poznavao neke ljude u Sijetlu i da je jedan od njih mogao da nam obezbedi i sobu za mnogo manju sumu nego što smo očekivali da platimo... pa, jednostavno se činilo kao da je bilo suđeno da se sve baš tako desi.

Smešila sam se gledajući kako pored nas promiču table s nazivima ulica, parkova i gradića. Sada smo sve češće nailazili na gradove i udaljavali smo se od veličanstvenih planina koje više nisam nazirala iza nas u tami. Kiša je dobovala po prozoru auta dok smo se približavali jednom većem gradu i tabli koja nas je upućivala ka Sijetlu. Bili smo na samom kraju puta. Uskoro će početi naš novi život. Nisam znala skoro ništa o gradu u kojem je trebalo da se nastanimo, ali sam se pripremala da ga s Denijem upoznajem. Uхватила sam ga za ruku, a on mi se toplo nasmešio.

Nedelju dana pre toga Deni je položio diplomski iz dva predmeta, poslovne ekonomije i marketinga – moj slatki štreber – i spremili smo se da krenemo. Na novom poslu je trebalo

da se pojavi već sledećeg ponedeljka. Moji roditelji se nisu radovali tom prebrzom rastanku. Pošto su već nevoljno prihvatili moju odluku da odem, nadali su se da ću ostati s njima bar još tog, poslednjeg leta. Mada sam znala da će mi oni bolno nedostajati, Deni i ja smo već živeli razdvojeno skoro dve neizdrživo *duge* godine, i jedva sam čekala da počnemo zajednički život. Trudila sam se da zadržim ozbiljan izraz lica dok sam ih sve ljubila na rastanku, ali sam potajno blistala od radosti što ćemo Deni i ja napokon biti sami.

Jedino čemu sam se prilikom preseljenja odlučno protivila bila je vožnja automobilom do tamo. Nekoliko sati u avionu nasuprot danima vožnje autom... za mene tu nije bilo dileme. Ali Deni je bio izuzetno vezan za svoj auto i nije hteo da ga ostavi. Pretpostavljala sam da neće biti na odmet da imamo kola u Sijetlu, ali sam se ipak durila zbog toga skoro čitav dan. Posle toga, Deni se pobrinuo da putovanje bude tako zabavno da više nisam imala razloga da se požalim i naravno, umeo je na razne načine da učini svoja kola vrlo... udobnim. Odmarali smo se usput na nekoliko mesta, koja su mi već tada zauvek ostala urezana u najmilijim sećanjima.

Setivši se toga, široko sam se osmehnula i ugrizla za usnu, opet obuzeta uzbuđenjem zbog toga što ćemo konačno imati svoj dom. Vožnja je bila zanimljiva i ispunjena lepim uspomema, ali smo ipak prešli čitav put odjednom. Uprkos svojoj sreći, bila sam mrtva umorna. I mada je Deni uspeo da mu auto bude iznenađujuće udoban, to je ipak bio samo auto, a sada sam već sanjala pravi krevet. Moj osmeh se pretvorio u zadovoljni uzdah kada smo pred sobom konačno ugledali svetla Sijetla.

Deni se usput raspitivao za pravac, pa smo lako našli *Pitov bar*. Uspeo je da pronađe prazno mesto na parking u krcatom kakav može biti samo parking ispred bara petkom uveče, i spretno se parkirao. Onog časa kad je ugasio motor, gotovo sam iskočila iz auta i protezala se čitav minut. Deni mi se smejavao, ali je i on uradio isto. Držeći se za ruke, prišli smo ulazu. Stigli smo

kasnije nego što smo očekivali i bend je već bio započeo svirku, koja je odjekivala i na parkingu. Kad smo ušli, Deni se osvrnuo po baru. Pokazao mi je vrlo krupnog momka koji je stajao naslonjen na zid i posmatrao publiku, uglavnom zagledanu u muzičare, te smo se kroz krcatu prostoriju zaputili ka njemu.

Dok smo se probijali kroz gužvu, pogledala sam ka bini i četvorici momaka koji su na njoj svirali. Svi su bili približno mojih godina, u ranim dvadesetim. Svirali su brz, poletan rok, a pevačev glas je savršeno odgovarao toj muzici, moćan, pa ipak vrlo seksepilan. *Hm, nisu loši*, pomislih, dok nas je Deni vešto provlačio kroz more nogu i laktova.

Najpre sam primetila pevača. Bilo je nemoguće ne zapažiti ga – izgledao je jednostavno božanstveno. Blistavim očima preletao je preko brojnih ushićenih obožavateljki zbije-nih ispred pozornice. Njegova svetla, smeđeplava kosa bila je gusta i razbarušena. Na vrhu glave bila je nešto kraća, s dužim stepenastim pramenovima sa strane, i često je neodoljivim pokretom prolazio kroz nju. Kako bi Ana rekla, imao je „frizuru za maženje“. Pa dobro, ona bi možda upotrebila i neku težu reč – moja sestra umela je da bude i prosta – ali njegova frizura *zaista* je delovala kao da ju je neko upravo zamrsio u strasnom zagrljaju. Pocrvenela sam pomislivši da je to možda i istina... U svakom slučaju, delovao je uznemirujuće privlačno. Takav izgled ne viđa se često.

Odeća mu je bila neverovatno jednostavna, kao da je bio svestan da mu nikakvo doterivanje nije potrebno. Bio je u običnoj sivoj majici, s dugim rukavima podvrnutim do lakata, tek dovoljno uskoj da nagovesti kako se ispod nje krije nesumnjivo zanosno telo. Osim nje, na sebi je imao iznošene farmerke i gломazne crne čizme. Jednostavno, pa ipak neodoljivo. Izgledao je kao pravo rok božanstvo.

Uprkos svemu tome, osim zanosnog glasa, ono najprivlačnije na njemu bio je neverovatno seksepilan osmeh. Između reči pesama pokazivao je tek nagoveštaj tog osmeha, ali i to je

bilo dovoljno. Poluosmeh tu i tamo – koketirao je s publikom. Neodoljivo.

Bio je savršeno seksi. Nažalost, to je i sam dobro znao.

Sve svoje oduševljene „obožavateljke“ gledao je u oči. One su ludele od uzbuđenja dok je prelazio pogledom po njima. Kad sam ga malo bolje zagledala, primetila sam da su ti njegovi poluosmesi uznemirujuće zavodljivi. Pogledom je bezmalo svlačio sve žene okupljene oko bine. Moja sestra imala je takođe odgovarajući izraz za takav pogled.

Posmatrajući ga kako zavodi čitavu gomilu svojih grupi-devojaka, pocrvenela sam od nelagode, i usredsredila se na ostalu trojicu članova benda.

Dvojica momaka koji su stajali uz pevača bili su toliko slični da sam bila sigurna da su u srodstvu, verovatno braća. Bili su približno iste visine, nešto niži od pevača, mršaviji, i nešto manje... zgodni. Imali su potpuno iste tanke noseve i usne. Jedan je svirao solo gitaru, a drugi bas, i obojica su sasvim pristojno izgledali. Da sam ih videla pre nego što sam zapazila pevača, verovatno bih ih smatrala privlačnijim.

Gitarista je nosio kratke kaki pantalone i crnu majicu s nazivom i logotipom benda za koji nikad ranije nisam čula. Kosa mu je bila plava, kratka i tršava. Svirao je težak solo sa usredsređenim izrazom lica povremeno prelećući pogledom po publici, a zatim opet gledajući u gitaru.

Njegovom rođaku podjednako svetle kose i očiju frizura je bila nešto duža, negde do brade, a kosa zadenuta iza ušiju. I on je nosio kratke pantalone i majicu koja me je navela na osmeh. Na njoj je pisalo „Ja sam iz benda“. Svirao je bas sa izrazom blage dosade na licu i često gledao u gitaristu, koji mu je lako mogao biti i brat blizanac. Stekla sam utisak da bi radije svirao solo gitaru.

Poslednji član grupe sedeo je za bubnjevima, pa ga nisam najbolje videla. Bilo mi je samo drago što je obučen, pošto mnogi bubnjari kao da osećaju potrebu da sviraju bezmalo

razgolićeni. Ali ovaj je imao najdobroćudnije moguće lice s krupnim, tamnim očima i kratku smeđu kosu. U ušima je nosio butone, možda nešto veće od centimetra. Nisam bila ljubitelj takvog izgleda, ali je njemu neobično pristajao. Ruke su mu bile prekrivene živopisnim tetovažama jarkih boja, poput umetničkih murala, a složene ritmove svirao je s lakoćom, prelazeći pogledom po publici sa širokim osmehom na licu.

Deni mi je rekao samo da je naš novi cimer Kelan član benda. Nije objašnjavao koja je njegova uloga. Nadala sam se da je to krupni momak u pozadini koji podseća na plišanog medu. Delovao mi je simpatično.

Konačno smo se kroz gužvu progurali do stamenog momka što je stajao naslonjen na zid. Čim nas je primetio, široko se osmehnuo Deniju. „De si, družo! Drago mi je što te vidim“, vikao je nadglasavajući muziku, sasvim neuspešno pokušavajući da podražava Denijev naglasak.

Nasmešila sam se. Svako ko bi čuo Denijev govor poželeo bi da ga imitira. Obično niko u tome nije uspevao. Takav naglasak bi jednostavno uvek delovao neprirodno osim ako ste zaista živeli u Australiji. Deni me je uvek nagovarao da i ja to probam, jer ga je neverovatno zabavljalo kada su to drugi pokušavali. Ja sam znala da to ne umem, pa nisam htela da mu pružim to zadovoljstvo. Nisam htela da ispadnem glupa.

„Hej, Seme, dugo se nismo videli.“ Deni je upoznao Kelana one godine koju je proveo u Sijetlu u srednjoj školi. Pošto se činilo da je i Sem Denijevih godina, pretpostavila sam da se i njih dvojica poznaju od tada. Široko sam se osmehivala dok su se oni kratko „muški“ zagrlili.

Sem je bio veoma krupan. Imao je snažno i stameno telo, a crvena majica mu se na sve strane napinjala preko mišića.

Glava mu je bila glatko obrijana i da se nije smešio, nikad se ne bih usudila ni da mu priđem. Izgledao je pomalo preteće, što je, sada kad sam primetila da nosi majicu s nazivom bara, delovalo prikladno. Očigledno je radio ovde kao izbacivač.

Sem se nagnuo ka nama da ne bi morao da više. „Kelan mi je rekao da večeras dolaziš. Stanovaćeš kod njega, a?“ Pogledao me je kako stojim pored Denija. „Je l' ti ovo devojka?“, upitao je, pre nego što je Deni stigao da odgovori na prethodno pitanje.

„Da, ovo je Kira; Kiro – Alen.“ Deni mi se nasmešio. Svidelo mi se kako izgovara moje ime. „Kiro, ovo je Sem. Mi smo školski drugovi.“

„Ćao.“ Ne znajući šta da kažem, samo sam se nasmešila.

Mrzela sam upoznavanja. U takvim prilikama uvek sam se osećala pomalo nelagodno i veoma nesigurno. Smatrala sam da ne izgledam naročito upečatljivo. Nisam bila neprivlačna, samo neupadljiva. Srećom, imam dugu smeđu kosu, gustu i pomalo talasastu. Oči su mi boje lešnika i, kako mi često kažu, izražajne, što je meni uvek zvučalo kao „suviše krupne“. Osrednje sam visine za devojku, metar i šezdeset pet i prilično vitka, zahvaljujući školskoj stazi za trčanje. Međutim, sve u svemu, smatrala sam sebe veoma prosečnom.

Sem mi klimnu glavom i nastavi da priča s Denijem. „Vidi, Kelan je morao da počne svirku, ali mi je ostavio tvoj ključ, za slučaj da ne budete hteli da se zadržavate... znaš, posle duge vožnje i tako to.“ Gurnuo je ruku u džep farmerki i pružio Deniju ključ.

To je svakako bilo lepo od Kelana. Bila sam mrtva umorna i zaista sam samo želela da se smestim i prespavam nekih dva dana odjednom. Nisam želela da čekam da se „svirka“ koja traje ko zna koliko dugo završi da bismo dobili ključ.

Opet sam pogledala u bend. Pevač je još uvek pogledom svlačio sve žene redom. Povremeno bi udahnuo kroz zube, pre naglašavajući taj zvuk tako da je delovao izazovno. Naginjao se nad mikrofoni i pružao ruku ka svojim ushićenim obožavatelj-kama, dok su one oduševljeno cičale. Većina muškaraca povukla se u pozadinu, ali su neki momci ostali uz svoje devojke. Oni su posmatrali pevača s vidljivim neprijateljstvom. Nisam

mogla da ne pomislim da će mu neko jednog dana ozbiljno pomrsiti konce.

Sve mi se više činilo da je simpatični momak u pozadini Denijev „cimer“. Bubnjar mi je delovao kao dobroćudan, opušten lik koji bi se lako sprijateljio s Denijem. Deni je za to vreme ćaskao sa Semom, raspitujući se šta se s njim dešava. Kad su se ispričali, pozdravili smo se.

„Hoćemo li?“, upita Deni, znajući koliko sam umorna.

„O, da“, odgovorila sam, žudeći za krevetom. Na sreću, Kelan je rekao Deniju da je prošli stanar ostavio nameštaj.

Deni se nasmejao i pogledao ka bini. Videla sam kako čeka da uhvati pogled svog prijatelja. Deni je voleo da pomalo pusti bradu, duž donje vilice i iznad gornje usne. Tako blago neobrijan izgledao je kao da se upravo vratio sa dužeg logorovanja. S takvom bradom od nekoliko dana njegovo inače detinje lice delovalo je malo starije i grublje. Brada mu je, međutim, bila meka i prijalo mi je kad me je tako neobrijan ljubio po vratu. Bila je takođe vrlo seksi. Shvatila sam da postoji još jedan razlog što želim da odmah krenemo kući.

Još uvek netremice posmatrajući Denija, primetila sam kako diže ruku u kojoj je držao ključ i klima glavom. Očigledno je konačno uhvatio Kelanov pogled i dao mu znak da krećemo. Bila sam tako zadubljena u sanjarenje da sam zaboravila da obratim pažnju na to kome se javio. Još uvek nisam bila sasvim sigurna koji je od njih Kelan. Na trenutak sam pogledala u njih, ali nijedan od njih četvorice nije gledao ka nama.

Kad smo krenuli ka izlazu, pogledala sam u Denija. „Koji je od njih taj Kelan?“

„Hm? Pa to ti zapravo nikad nisam rekao, zar ne?“ Odmahnulo je glavom ka bendu. „On je pevač.“

Srce mi se blago steglo. Naravno. Zastala sam i osvrnula se, a Deni je stao pored mene i takođe pogledao u njih. Dok smo išli ka vratima, započeli su novu pesmu. Ritam je sada bio sporiji

a Kelanov glas dublji, zvonkiji i ako je to uopšte bilo moguće, još seksepilniji. Međutim, nisam zato zastala da ga poslušam.

Zaustavile su me reči pesme. Bile su predivne, čak potresne. Bila je to pesma o ljubavi i gubitku, nesigurnosti pa čak i o smrti. O tome kako želi da ga neko od koga se rastao panti kao dobrog čoveka, vrednog ljubavi. Bezlične devojke, kojih je sad bilo dvaput više, još uvek su se nadmetale za njegovu pažnju. Činilo se da čak i ne primećuju da se ton njegovog glasa promenio. Kelan je sad, međutim, izgledao sasvim drugačije.

Obema rukama je stezao mikrofon i gledao nekud iznad publike, neusredsređenog pogleda, sav prepušten muzici. Čitavim telom uneo se u tekst; činilo se da mu reči dopiru iz dubine duše. Dok je prethodnu pesmu pevao jednostavno, kao iz zabave, ovu je doživljavao lično. Očigledno mu je mnogo značila. Zastao mi je dah.

„Čoveče“, izgovorila sam došavši do daha. „On je... neverovatan.“

Deni odmahnu glavom ka pozornici. „Da, oduvek je bio sjajan. Još u školskom bendu pevao je odlično.“

Odjednom sam poželela da ostanemo celu noć, ali Deni je bio umoran isto kao i ja, možda i više, jer je uglavnom on vozio. „Hajdemo kući.“ Nasmešila sam mu se. Svidalo mi se kako to zvuči.

Uhvatio me je za ruku i povukao kroz gužvu. Pre nego što smo izašli, bacila sam poslednji pogled ka Kelanu. Začudo, pogledao je pravo u mene. Pogled momka tako savršenog lica uperen pravo u mene naterao me je da blago zadrhtim. Njegova ljubavna pesma još je trajala. Opet sam poželela da ostanem da joj čujem kraj.

Sada je izgledao potpuno drugačije nego kad sam ga prvi put videla. Na prvi pogled delovao je tako... puteno. Sve na njemu kao da je govorilo: *Kad te dohvatim, zaboravićeš i kako se zoveš*. Međutim, sad je delovao ozbiljnije, čak produhovljeno.

Možda je moj prvi utisak bio pogrešan? Možda Kelana ipak vredi bolje upoznati?

Život s njim će sigurno biti... zanimljiv.

Deni je lako pronašao naš novi stan; nije bio daleko od bara. Nalazio se u jednoj sporednoj uličici prepunoj kuća. Sama ulica je bila zakrčena vozilima i praktično jednosmerna. Činilo se da na prilaznom putu ima tek dovoljno mesta za dva automobila, te se Deni parkirao što je mogao dalje od ulaza.

Uzeo je sa zadnjeg sedišta tri naše torbe dok sam ja nosila preostale dve i ušli smo u kuću. Bila je mala, ali ljupka. Na ulazu se nalazila vešalica, sasvim prazna, i polukružni sto, na koji je Deni bacio ključeve. S leve strane videli smo mali hodnik, a na kraju vrata. Možda kupatilo? U prostoriji u koju se ulazilo bočno iz hodnika nazirala sam radnu ploču. To je sigurno kuhinja. Ispred nas je bila dnevna soba. Najupečatljiviji komad nameštaja u njoj bio je ogroman televizor. *Muška posla*, pomislila sam. S naše desne strane zavojito stepenište vodilo je na sprat.

Krenuli smo stepenicama i zaustavili se ispred troja vrata. Deni je otvorio ona s desne strane – vrlo neuredan krevet i stara gitara naslonjena na zid u uglu otkrila nam je da je ta soba Kelanova. Zatvorio je vrata i otvorio vrata u sredini, smejući se našoj igri pogađanja. A, pronašli smo kupatilo. Ostala su samo još jedna vrata. Smešeći se, Deni ih je širom otvorio. Osvrtala sam se, ali nisam videla mnogo više od ogromnog, širokog kreveta prislonjenog uz središnji deo zida. Ne propuštajući priliku, uhvatila sam Denija za košulju i izazovno ga povukla u tom pravcu.

Nije nam se često pružala prilika da budemo sami. Obično smo bili okruženi ljudima – ili je tu bila njegova tetka, ili moja sestra ili, uh, moji roditelji. Zbog toga smo posebno uživali u tim trenucima, a istražujući naš novi dom odmah sam primećtila da ni ovde nećemo biti baš tako usamljeni kao što sam se nadala, pogotovo na spratu; videlo se da su zidovi tanki i da

se kroz njih štošta čuje. Bacili smo torbe u ugao male sobe i iskoristili to što naš cimer radi noću. Ostatak stvari mogli smo da donesemo iz kola i kasnije. Imali smo preča posla.

Sledećeg jutra probudila sam se rano, još uvek ošamućena od višednevnog putovanja, ali ipak osvežena. Deni je ležao ispružen na svojoj strani kreveta i izgledao tako spokojno da nisam želela da ga budim. Osetila sam blagu drhtavicu što se budim pored njega. Retko nam se dešavalo da nam se ukaže prilika da provedemo čitavu noć zajedno, ali sada ćemo spavati zajedno svake noći. Pazeći da ga ne uznemirim, ustala sam i izašla u hodnik.

Naša vrata bila su tačno preko puta Kelanovih, koja behu blago odškrinuta. Vrata kupatila, koje beše između te dve male sobe, bila su zatvorena. U mojoj kući vrata kupatila se nikada nisu zatvarala, sem ako je neko bio unutra. Nisam videla svetlo ispod vrata, ali napolju je sada bio dan, tako da svetlo u kupatilu nije bilo neophodno.

Da li da pokucam? Nisam htela da ispadnem budala kucajući na sopstvena vrata, ali još se nisam bila zvanično upoznala s Kelanom, a nisam želela da se upoznamo tako što ću mu upasti u kupatilo bez kucanja... zapravo, uopšte nisam želela da mu upadnem u kupatilo. Pogledala sam u njegova vrata i oslušnula tako napregnuto da sam mislila da će mi pući neka vena. Učinilo mi se da iz njegove sobe dopire tiho disanje, ali zapravo sam možda čula i sopstveno. Nisam ga čula kada je te noći ušao u kuću, ali sam smatrala da on verovatno dolazi kući oko četiri ujutru i spava do dva posle podne, te sam okušala sreću i uhvatila se za bravu kupatila.

Obuze me olakšanje kad sam shvatila da je kupatilo prazno. Olakšanje, i silna želja da sperem prašinu od putovanja sa sebe. Pobrinuvši se najpre da zaključam vrata – nisam želela ni da Kelan upadne meni u kupatilo – stala sam pod tuš.

Sinoć sam samo na brzinu potražila pidžamu u torbi pre nego što sam se onesvestila od umora. Sada sam skinula majicu na bretele i donji deo pidžame i stala pod mlaz vrele vode. Osećaj je bio božanstven. Odjednom sam poželela da je i Deni budan i da se tušira zajedno sa mnom. Imao je divno telo, koje je pod mlazom vode izgledalo još lepše. Ali tada sam se prisetila koliko je sinoć delovao umorno. Hmm... možda neki drugi put.

Pod toplom vodom sam se opustila i uzdahnula. U žurbi da se što pre istuširam zaboravila sam da ponesem šampon, ali je srećom pored tuša stajao sapun. To nije bio najsjajniji način da operem kosu, ali sam se ustručavala da upotrebim Kelanov šampon koji je delovao skupoceno. Uživala sam pod vrelim mlazom mnogo duže nego što je trebalo, s obzirom na to da je u kući verovatno bilo i drugih koji su želeli da se istuširaju. Ipak, nisam mogla da odolim – jednostavno je bilo divno opet se osećati tako čisto.

Konačno sam zavrnila vodu i obrisala se jedinim peškirom koji mi se našao nadohvat ruke. Bio je užasno tanak i premali; sledeći put moraću da se setim da ponesem svoj veliki, meki peškir. Brzo se umotavši u peškir, pripremila sam se za hladnoću hodnika i otvorila vrata. U želji da se što pre oslobodim prljavštine, bila sam zaboravila na toaletne potrepštine, čak i na čistu odeću. Upravo sam se usredsredila na to da se prise-tim koja torba iz nabacane gomile sadrži moje stvari, kad sam приметila da su vrata Kelanove sobe sada otvorena... i da on stoji na njima.

Stajao je na pragu, lenjo zevajući i češkajući se po golim grudima. Očigledno je spavao samo u boksericama. Nisam mogla da odolim da se u trenutku ne zagledam u njega. Spavanje mu nimalo nije pokvarilo frizuru; kosa mu je izgledala vrlo primamljivo, razbarušena na sve strane. Međutim, moju pažnju je uglavnom zaokupilo njegovo telo. Kao što sam i pretpostavljala, bilo je božanstveno. Ako je Denijevo telo bilo sjajno, Kelanovo je bilo prosto neverovatno. Bio je visok, dobrih petnaestak

centimetara viši od Denija, a mišići su mu bili izduženi i vitki, kao u trkača. I veoma jasno definisani. Pomislila sam kako bih mogla da uzmem marker i ocrtam svaki pojedinačno.

Bio je, jednostavno... privlačan.

Posmatrao me je blistavim i dubokim, neverovatno plavim očima i ljupko nagnuo glavu u stranu. „Ti si sigurno Kira.“ Glas mu je bio dubok i pomalo promukao, budući da se tek bio probudio.

Obuze me nelagoda dok sam shvatala da naš prvi susret nije mnogo drugačiji nego što sam strahovala da bi mogao izgledati. Bar smo oboje bili koliko-toliko obučeni. Prekorevajući u mislima sebe što posle tuširanja nisam obukla majicu i donji deo pidžame u kojima sam spavala, zbunjeno sam mu pružila ruku, beznadežno pokušavajući da se ponašam zvanično.

Promrmljala sam: „Da... zdravo.“

Dok mi je pružao ruku, na licu mu se ukazao neodoljiv poluosmeh. Činilo se da mu je moje ponašanje veoma smešno. Takođe se činilo da mu ni najmanje ne smeta što nijedno od nas dvoje nije pristojno obučeno. Osetivši kako crvenim, očajnički sam poželela da pobegnem u svoju sobu, ali nisam imala pojma kako da uljudno okončam ovaj neobični susret.

„Ti si Kelan?“, upitala sam. Glupo pitanje, jer je to bilo očigledno... samo smo nas troje stanovali ovde.

„Mmmm...“ Potvrdno je klimnuo glavom, i dalje me pomno posmatrajući. Malo pomnije nego što sam navikla da me polugolu posmatraju nepoznati muškarci.

„Izvini zbog vode. Mislim da sam potrošila sve iz bojlera.“ Okrenula sam se da se uhvatim za bravu, nadajući se da će on shvatiti nagoveštaj.

„Nema problema, istuširaću se večeras pre nego što krenem.“

Na trenutak sam se zapitala kuda to treba da ide, ali sam samo promrmljala: „Vidimo se“, i uletela u svoju sobu. Dok sam zatvarala vrata, učinilo mi se da sam čula kako se tiho i kratko nasmeja.

Pa, to je bilo ponižavajuće. Mada pretpostavljam da je moglo biti i gore. Upravo zato sam mrzela da se upoznajem s ljudima. Obično sam se u takvim prilikama ponašala retardirano, a ovo danas nije bio izuzetak. Deni je tvrdio da je naš prvi susret bio sladak. U mom sećanju on se mogao opisati drugačije. Užasavala me je pomisao koliko će mi se to često dešavati u narednim mesecima. Ali prilikom tih narednih susreta bar ću imati više odeće na sebi... ili sam se barem nadala da će biti tako.

Naslonila sam se leđima na zatvorena vrata i čekala da se oporavim od stida.

„Jesi li dobro?“ Misli mi je prekinuo Denijev jasan glas sa onim osobenim naglaskom. Otvorila sam oči i videla kako me radoznalo posmatra, podbočivši se na krevetu. Još uvek je delovao umorno i nadala sam se da ga nisam probudila.

„Upravo sam se upoznala s našim cimerom“, rekoh nabusito.

Deni me je tako dobro poznao da ga nije previše iznenadila moja reakcija na takvu sitnicu. Znao je koliko bih mogla da se zbunim da samo u tankom peškiru naletim na nekoga koga ne poznajem.

„Ah, dođi ovamo.“ Raširio je ruke, a ja sam jedva dočekala da se vratim u krevet.

Ugnezdila sam se okrenuta leđima u njegov topli, umirujući zagrljaj, a on me je snažno obgrlio i privukao sebi. Nežno mi je poljubio vlažnu kosu i duboko uzdahnuo. „Jesi li sigurna da ovo želiš, Kiro?“

Pružila sam ruku iza sebe i nestašno ga šljepnula po ramenu. „Već smo ovde. Zar nije malo kasno za takvo pitanje?“ Okrenula sam se ka njemu da bih mogla da ga pogledam u oči. „*Nema šanse* da vozim nazad“, zadirkivala sam ga.

Smeškao se, ali mu je izraz lica bio ozbiljan. „Znam čega si se sve odrekla da bi došla ovamo sa mnom – porodice, svoje kuće. Nisam lud, znam da ti sve to nedostaje. Samo sam želeo da se uverim da smatraš ovo vrednim svega toga.“

Dodirnula sam mu obraz. „Nemoj. Nemoj nikada to da se pitaš. Naravno da mi nedostaje porodica, strašno mi nedostaju. Ali ti *jesi* vredan toga, vredan si bilo čega.“ Nežno sam mu pomilovala lice. „Volim te. Želim da budem s tobom.“

Toplo se nasmešio. „Oprosti ako sam sad malo patetičan, ali... ti si mi sve. I ja tebe volim.“ Zatim me je strasno poljubio i počeo da odmotava odjednom neprijatno težak peškir oko moga struka.

Morala sam neprestano da se podsećam da su ovde zidovi veoma tanki...